

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2016, č. j. 22 A 26/2015 - 67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 8. 1. 2016, č. j. 22 A 26/2015 - 67, zamítl návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro žalobní řízení. Žalobce brojil proti rozhodnutí ze dne 26. 3. 2015, č. j. MPSV-UM/1995/15/4S-VYK, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Jihlavě (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 2. 2. 2015, č. j. 5074/2015/TRE. Prvoinstanční orgán žalobci nepřiznal doplatek na bydlení s odůvodněním, že nedoložil informace o užívaném bytě a nesdělil mu místo či adresu skutečného pobytu.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost; současně požádal o osvobození od povinnosti platit soudní poplatky a navrhl, aby mu soud ustanovil zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 36/2016 - 16, Nejvyšší správní soud I. výrokem zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a II. výrokem vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil svou kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních důvodů napadá usnesení krajského soudu a co navrhuje; stěžovatele současně poučil o následcích nedoplnění kasační stížnosti. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 29. 3. 2016, a lhůta pro doplnění kasační stížnosti tedy skončila dne 29. 4. 2016 [srov. § 40 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“)]. Usnesením ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 As 36/2016 - 34, Nejvyšší správní soud zamítl žádost stěžovatele o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti ze dne 28. 4. 2016. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 18. 5. 2016, stěžovatel však kasační stížnost nedoplnil ani do dnešního dne.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“

Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. „[z] každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.“

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Stěžovatel v blanketní kasační stížnosti toliko vymezil, že brojí proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 1. 2016, č. j. 22 A 26/2015 - 67. Z textu kasační stížnosti není seznatelné, z jakých konkrétních důvodů stěžovatel napadá usnesení, v čem spatřuje jeho nesprávnost, respektive jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká a co navrhuje. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody, z jakých napadá usnesení krajského soudu, nebyly splněny podmínky řízení o kasační stížnosti uvedené § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu